

Åsteløkken camping

Av Arne Bergsvendsen

Ottar Næprud kom heim til Gudbrandsdalen i 1950, etter mange år i Canadas dype skoger. Han overtok småbruket Åsteløkken, der han hadde vokst opp, og bestemte seg for å satse på turisme.

Ottar bygde opp en liten campingplass tett innpå daværende riksvei 50, i dag E6. Plassen fikk en meget fin beliggenhet ca. fem kilometer syd for Otta. Den besto av en kiosk og et lite avtrede, begge satt opp i 1958. Den gang var det ikke så veldig farlig hvor avtrede tok sitt avløp. Det var ikke mer enn tre-fire meter ned til Lågens breidd.

Vareutvalget var den gang ikke til å sammenligne med dagens utvalg, ikke minst når det gjaldt iskrem. På den tiden kostet kroneisen kroner én, og den fir-kantete krokanpinnen bare 75 øre. Den gangen var prisene mer i ører, i motsetning til i dag, da det går i kroner.

Den gang var det ikke så vanlig at

Ottar Næprud foran kiosken på Åsteløkken campingplass. Foto utlånt av Agnes Tho.

eldre folk snakket og forsto engelsk, eller fremmedspråk i det hele tatt. Men Ottar var i sitt ess når det vanket engelsktalende turister på besøk i kiosken. Etter ca. 25 år i Canada kunne han språket flytende.

Ottar var en bygdakunstner som kunne sine ting med kniven. I ledige stunder begynte han med spikking av tregubber. Disse tregubbene var meget populære blant turister fra nær og fjern, og ble solgt som suvenirer i kiosken. Han laget også ei stor geit, i naturlig størrelse, som han plasserte på taket av kiosken. Men denne fikk ikke stå så altfor lenge. Som et fint blikkfang langs den trafikkerte veien var den nok for fristende for enkelte. Ei natt ble den «bortført» av noen turister.

Man skulle tro at så mange år i Canada ville gjøre Ottar til en holden mann, men det ble heller det motsatte. Etter mange samtaler i årenes løp, fortalte han om det enorme slitet fra morgen til kvelds. Selv om de hjalp hverandre, innvandrerne fra

forskjellige land, var det vanskelig å få endene til å møtes. En av grunnene til at han bestemte seg for å returnere til gamlelandet var en film fra 2. verdenskrig. Der ble det blant annet vist en filmsekvens fra heimtraktene, Bredebygden syd for Otta, som resulterte i at Ottar sa farvel til Canada. Som han sa: *fattig var jeg da jeg reiste, og fattig var jeg da jeg kom heim*. Heime hadde Ottar ei som hadde ventet på ham i alle disse år. Det må vel kalles den store kjærlighet.

Alt har sin ende, også når det gjaldt kiosken til Ottar. Campingplassen måtte vike for veiutbygging i 1960-årene.

Kiosken og toalettanlegget har gjenoppstått på Norsk vegmuseum. Anlegget er restaurert i de siste årene, og er et koselig blikkfang på en åpen plass. Det er også benyttet ved forskjellige arrangementer. Ved museets hovedinngang står Vandrerren, en stor tregubbe skapt av Ottar, og tar imot de besøkende.

Åsteløkken campingplass. Figuren foran kiosken står nå på Norsk vegmuseum.
Foto utlånt av Agnes Tho.